

Matura – Kud plovi ovaj brod?

Poštovana publiko!

Moje ime je Laura Hanna iako s Laurom još uvijek nisam sklopila kompromis i puno bolje se osjećam kad kažem: „Moje ime je Hanna, Hanna Vučić“. Kao dan rođenja zapisan je u mom rodnom listu 28. rujna 2001. godine, dijete jeseni, početak 21. stoljeća. Pričali su mi da su dugo, dugo čekali na mene.

17 godina poslije, 28. rujna 2018. – nije za povjerovati – subota, maturalni bal i moj rođendan. Sreća ili peh.

Dani i sati provedeni u pripremama, traženju haljine, cipela, odgovarajuće šminke, svakodnevne probe i između pitanje: „Što ja upravo slavim u subotu? Završetak školovanja ili posljedni rođendan kao maloljetnica?“ Odgovor...

U međuvremenu su mi kroz glavu prolazile i druge misli, redala su se i ozbiljnija pitanja. Je li ovo godina u kojoj sam stvarno zadnji put u istoj klupi sa svojom prijateljicom iz djetinjstva? Kako je vrijeme tako brzo prohujalo? Do jučer smo bile bezbrižne djevojčice koje su sa smijehom prolazile bezbrižnim djetinjstvom i sad odjednom, maturalni bal, 17. rođendan i pitanje: što poslije lipnja? Koji put vodi u pravom smjeru? Je li cilj koji sam sebi postavila pravo rješenje? Posjedujem li ja uopće dovoljno snage i volje krenuti tim putem. Na koga se osloniti? Ponekad mi se čini da se svijet oko mene okreće u suprotnom smjeru od kazaljke na satu.

Maturalni bal, bijaše to prelijepa večer. Svi veseli, nasmijani i dotjerani sa željom da bar na trenutak zaborave prošlost, neizvjesnu budućnost i da žive i uživaju u trenutku koji u stvari označava početak novog životnog razdoblja. Za mene ipak, između svakog takta poloneze nadvijala se sjena, što će biti iduće godine na ovaj dan? Koliko od ovih ljudi s kojima dijelim važan trenutak svog postojanja će me za 18. rođendan imati u sjećanju, javiti mi se, poznavati me uopće? Taktovi poloneze odjekuju salom. Spajaju se ruke i tijela, jesmo) li i duhom tu prisutni? Pogledom ne mogu obuhvatiti svoju generaciju, a strah me hvata svakog trenutka kad mi se moja najbolja prijateljica izgubi iz vida. Hoće li tako biti i sljedeće jeseni? Noć je tiha, puna jesenskog mirisa i boja, protkana našim strahovima, željama, nadanjima i onim što od nas očekuju. Čuje se pljesak, poloneza je završena.

Na podiju olakšanje, znoj i suze. Pogledi upućeni roditeljima, porodici i prijateljima, uz pitanja: „Je li moguće da je u ovih 10 minuta moglo biti sažeto 7 godina zajedništva u školskoj klupi? Moramo li stvarno za par mjeseci krenuti različitim stazama u različitim smjerovima? Moramo li?!“ Zašto baš u ovom momentu postavljam sebi ta teška pitanja, danas mi je rođendan. Svi meni dragi i neizbježni ljudi moga života sjede u dvorani i svatko od njih ima neki savjet za mene. Trebam li i moram li baš večeras saslušati sve to? Čini mi se da bi najsretnija bila kad bi sad izula štikle i bosa odjurila s ove proslave na neko tiho i skriveno mjesto i jednostavno bila sama sa sobom. Ali ni tamo ne bih mogla pobjeći od pitanja koja me već duže vrijeme proganjaju.

Muzika za ples. Djevojke su se presvukle, jedna ljepša od druge, bujna mladost na sve strane. I ja sam u svečanoj haljini, dobro se osjećam u njoj i prekrasno bi bilo kad bi ova noć potrajala... do mature. Opet mi se iz vida izgubila moja prijateljica. Nas ne vežu samo sjećanja, nas veže duboko i iskreno prijateljstvo. Kome ću se moći povjeriti i izjadati na početku sljedeće jeseni ako nam se putevi razidu.

Današnji dan, sljedeća godina, bi trebala biti prekretnica u mom životu. Postat ću punoljetna i sposobna odlučivati sama za sebe i o sebi, želim li ja to uopće? Zašto ne možemo zaustaviti vrijeme sad, baš sad u ovom trenutku kad, na moje veliko iznenađenje, cijela dvorana počinje pjevati: „Happy Birthday!“ Trenutak za pamćenje. Može li ovaj trenutak potrajati za mene, za moje prijatelje i za ljude koji su oko mene? Jedino što mi je palo na pamet u ovom iznimnom trenutku moga života bilo je pitanje koje je i u pjesmi opjevano: „Kud plovi ovaj brod?“ Odgovor: „U neizvjesnost popraćenu strahovima, unutrašnjim nemirima, neispunjenim željama i u centru tornada – JA.“ Jedina želja koju sam imala tog 28. rujna na maturalknoj večeri i mom 17. rođendanu bila je: „*Beskrajno more budi tiho na putu kojim plovi ovaj brod, a vi zvijezde sijajte u svakoj noći tako jako da on nikad ne skrene s puta!*“ (750 riječi)

Laura Hanna Vučić

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: govor

Broj stranica: 2

Ljeto: 2018.

Škola: Savezna gimnazija Matrštof / BG/BRG Mattersburg

Učitelj: mag. Ivan Rotter, MA

Predala za datarnicu: mag.a Angelika Kornfeind